

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Sarkvidéki élmények a Szárkő havason

Testvérlapunk, az Erdélyi Gyopár 2005. évi 3. számában egy izgalmas élménybeszámolót olvastam a Bánsági EKE hagyományos „újévi kijózanító túrájáról”. Mivel akkoriban tértem haza első igazi téli túrámról a Kis-Fátrából (ami azonnal a téli túrák szerelmesévé tett), elhatároztam, hogy 2006. januárjában én is a Szárkőn akarok „kijózanodni”. *(folytatás 2. old.)*

Szárka meteorológiai állomás

Megszállottak

Az emberi elszántság, a tenni akarás, egyesületünk célkitűzéseit megvalósító, önzetlen építőjellelű cselekedet a jóérezsű emberekben tiszteletet, megbecsülést vált ki. Napjaink eltorzult eszmevilága szerinti flúgos emberek bemutatására, *Megszállottak* címmel új rovatot nyitottam. Tettem ezt abban a reményben, hátha minél többen követik ezen „elmeháborodottakat”.

Az egyesület motorját, a Kárpáti Lapok állandó szerzőjét Mályi Józsefet nem kell bemutatnom, hiszen eddigi cselekedetei, munkája többszörösen híressé, sőt hírhedtté tette. Az általa küldött cikk olvasásakor kissé beleláthatunk lelkének rejtett zugaiba és talán jobban megérthetjük személyiségét.

Hajrá kedves tagtársaim! Várom az ilyen és ehhez hasonló jellegű írásokat, hiszen vagyunk a közép-szeretőlt eltérőek bőven. *(A szerk.)*

Túrázz velünk!

Kissé megkésve, de még időben elkészült egyesületünk és tagszervezeteinek túra- ill. programkínálata 2006-ra. Igazán bőséges és izgalmas lehetőségekből csak az nem tud megfelelőt választani, aki a TV előtti heverészést részesíti előnyben. A megszállott természetjárók mellett az élvezeti, és érdekturisták sem panaszkodhatnak, hiszen kevés szabadidő esetén nehéz a legjobb túrát kiválasztani, hiszem mind-egyik nagyon jó.

Kérem figyelembe venni, hogy a részletekért, az esetleges változások okozta bosszankodás elkerülésére indulás előtt keressék a szervezőt, a túravezetőt. Jó túrázás! *(14. old.)*

Levélben felvettem a kapcsolatot a Bánsági EKE-ből Balázs Istvánnal, aki nagy szeretettel invitált a kalandra. Az indulás előtti héten azonban olyan csapnivalóan enyhe idő volt lakóhelyemen, Szegeden, hogy szinte biztosra vettem: csak a sarat fogom dagasztani, miközben majd zuhog az eső. Akkor még nem tudtam, hogy a Szárkő egy más világ!

Hóviharban a Kuntu ház mellett

Január 4-e hajnalán Szegedről, a kiszombori határállomás érintésével átautóztam Temesvárra, ahol vasútállomáson gyülekeztek a túra résztvevői: Balázs István temesvári földrajztanár, Pataki Zoltán a temesvári Heti Új Szó újságírója, fia, a 15 éves Pataki Farkas, valamint Aradról Milka Zsolt földrajztanár, aki 2003 nyarán meghódította a Kaukázus legmagasabb csúcsát, az 5642 m-es Elbruszt.

A Temesvár – Buziásfürdő – Lugos – Karánsebes – Borló úton, jó háromórás autózással értük el a járható út végét, a közel 800 m magasan levő parkolót, mely a Kishavasra vivő felvonó völgyállomása. Itt már volt hó, bár erősen olvadt. Aznapi célunk, az 1456 m magasan levő Kuntu meteorológiai állomás elérése volt teljes menetfelszerelésben, 4 napi élelemmel.

Jó 4 órás gyaloglás állt előttünk. A sárga jelzésen indultunk el egy patak mentén, majd hamarosan egy rövid, de igen meredek kaptató következett. Utunk során lombos, vegyes, majd fenyőerdők váltották egymást. Áttértünk a kék keresztre, pásztorok nyári szállása (esztana) mellett haladtunk el, majd elértük a piros jelzést, mely egy behavazott szekérúton vitt, egészen az erdőhatáron álló meteorológiai állomásig.

Itt azonnal megtapasztalhattuk a hegyi emberek vendégszeretetét: szobánkban a cserép-kályha begyújtva, az ebédlő dobkályháján rotyog a szilveszteri töltött káposzta maradéka, forr a vadmálna levélből főzött jó 10 liternyi tea. A körülmények és az árak szerények (3 ágyas szobák,

fürdőszoba nincs, viszont mosdókagyló és vízőblítéses WC van a folyosó végén), az emberek kedvesek, közvetlenek, vidámak, segítőkészek. Nagyon romantikus, hogy áram és világítás (egy traktormotorral működtetett aggregátor jóvoltából) csak este 6 és 9 között van, de az sem feltétlenül minden nap (spórolni kell a „motorinával”).

Másnap reggel döbenten tapasztaljuk, hogy az időjárás gyökeresen megváltozott. 60 km-es szél süvített, felkavarva és arcunkba vágva a havat, sűrű köd mindenfelé. A meteorológus közölte: ilyen időben lehetetlen felmenni a 2190 m magas Szárkőre, várjuk meg a déli mérési adatokat. Rakjuk a tüzet, teázgatunk, jót beszélgetünk. Bent a melegben írok egy sms-t haza, hogy élek, majd felveszem a nagykabátot és kimegyek a viharba térorót keresni (Maximális erősséggel bejön Resicabánya. A többiek szerint ez lehetetlen, hiszen az nagyon messze van ide. Többször nem is sikerül a „mutatvány”, valószínűleg a vihar „fújta” el időig.).

Egy jobb időket megélt jelzőtáblánál

kb. 3 óras útra. 60-70 cm-es tetején fagyott hó, mely néha beszakad a talpunk alatt. Először csak enyhe szél és nagy köd kísér, majd a gerincre érve, úgy 2000 m-es magasságban oldalról, később szemből vad hóvihár, még nagyobb köd, csikorgó fagy (-9 °C) tör ránk. A botot nem tudom egyenesen leszúrni magam mellett, a szél állandóan ki akarja csavarni a kezemből. Előre kell dőlnöm, hogy ne döntsön fel. Úgy megyek, hogy a bal kezemet a fél arcom elé teszem, hogy ne direktbe kapjam a „jéglövedékeket”.

Minden kórakásnál megállunk egy kicsit pihenni. Hátunkat a szélnek vetjük, összebújunk mint a birkák, védelmet adva egymásnak, pihentetjük sajgó arcunkat. Egyikünk szakállán vastagon lerakódik a havas jég, másikunk szempilláján két nagyobb jégdarab nő. Azután újra nekiindulunk, szemünkkel a következő kórakást kutatva. Aki emlékszik a tv-ből a régi Delta bevezető képsoraira, tudja mit élünk át. Embert próbáló, de ugyanakkor fantasztikusan szép élmény: a természet elementáris alaperői, a hó, a fagy, a szél, a köd szabják a rendet.

Délben kiderül: nem változott a helyzet, le kell mondanunk a csúcs meghódításáról. Hogy átmozgassuk magunkat, két rövid sétát teszünk. Egyet az erdőn át egy fakilátóhoz (erősen kapaszkodni kell, hogy ne sodorjon le minket a szél), majd tesztelési céllal elindulunk a csúcs felé vezető ösvényen. Két oszlopnyi távolságra (jó 500 métere) jutunk csak. A nyílt terepen nem bírunk a széllel: legalább 100 km-es lehet, állandóan fel akar dönteni, arcunkba ezer tűszúrás-ként vágódik a hó, a köddel vegyes hóvihárban csak néha sejlik fel a következő jelzőoszlop vagy kórakás. Marad a teázás. Az étkezéskor fantasztikus kelet-európai „dísletként” egy mozi régi, lehajtható ülésora. „Beülünk a moziba” és megnézzük az aznap általunk készített képeket, videókat. Akkurátusan megvárjuk a villanyoltást (először elcsendesedik az aggregátor, a lámpa elhalványul, majd kissé felerősödik, azután végleg kialszik), majd lefekszünk és reménykedünk.

Harmadnap reggel még mindig elég komisz az idő, csak minimális a változás. A jó tanács hasonló: várjuk meg a déli adatokat. Azután jön az örömhír: a fenti meteorológiai állomás szerint ott már csak 60 km-es a szél, lehet próbálkozni a csúcstámadással. Felpakolunk, elindulunk a

Hóviharban hótalpasza

telebb meteorológiai állomásán, ahol havi-kéthavi váltásban teljesítenek magányos szolgálatot a kutatók. Nyáron traktor hozza fel az élelmet és a gázolajat az áramfejlesztőhöz. Azután már az egyetlen utánpótlási lehetőség az ismerős turista. Az előzetes telefonos egyeztetés alapján 18 (igen fagyos) tojást, kilónyi narancsot, szál kolbászt hoztunk a meteorológus házaspárnak.

A vendégszeretet itt is határtalan. Mikor megtudják, hogy Szegedről jöttem, azt mondja a férj: az mindegy, hogy valaki magyar vagy oltyán (mint ő), csak az a fontos, hogy emberek tudjunk maradni. A konyhában ég a tűz (amin fazékban havat olvasztanak a főzéshez). Asztalra kerül a pálinka, húskonzervet bontanak tiszteletünkre, saját sütésű kenyérrel, hagymával, forró teával kínálnak, keksszel és csokival pótoltatják elvesztett erőnket.

Azután végigmutatják az egész házat: mérésértékelő szoba rádióadóval; vendégszobák (mindenképpen marasztalnának éjszakára); kamrák (több száz, talán ezer üveg ásványvízzel, hatalmas konzervkészletekkel); áramfejlesztő helyiség;

Kuntu meteorológiai állomás

Lassan már semmit sem látunk, ezért kissé szétszóródunk a kőrakásokat kémelve. Nem tudjuk megkülönböztetni a talajt az égtől, nem tudjuk felfelé vagy lefelé vizet a következő lépésünk. Ezért az utolsó 700 m-en már előkerül a GPS, az mutatja az utat. 100 m-enként ordítva jelentem a többieknek a hátralevő távolságot. Azután meglátok a távolban egy mozgó alakot, a meteorológust, aki befejezve a műszerek leolvasását, épp visszafelé igyekszik az állomásra. Elbődülök többiek felé: ember! Azután már látom az állomás épületét is, már ami kilátszik a ráfagyott hóból. Itt vagyunk tehát a Délvidék legmagasabb pontján, ahol a szélcsendes napok száma éves átlagban 1. Délkelet-Európa legelszige-

A Szárka csúcson

a folyosókon végig, méter magasságba rakott felvágott tűzifa. Az épület belül mindenütt nagyon kopott (kívül a hó jótékonyan mindent betakar), látszik, az állam már rég nem költött rá, a meteorológusok elszántságára épít.

Hosszú búcsúzkodás, meleg kézszerítések, ígéretetek, hogy ide még sokszor visszatérünk, majd újra ki a hóviharba. Nem esik jól, de még elbotorkálunk a pár száz méterre levő csúcstáblához. Fényképezés és videózás, közben kapaszkodás, hogy ne döntsön fel a szél. Azután a sok szenvedés után az élvezet következik: elindulunk lefelé. Ugyanis minden, ami nehéz volt, a hátunk mögé kerül. A vad szél hátulról szinte tol lefelé, a hó is a hátunkba és nem az arcunkba-szemünk-

be vág, már látunk is! A köd is elernyed kissé: néha lelátunk a mellettünk levő 5-600 m mély katlanba (pár éve, 3 cseh extrém sízót itt temetett be és ölt meg az általuk elindított lavina), észak-nyugatra néha távolabbi hegyek is felderengenek egy-egy pillanatra, pl. az 1800 m-es Kishavas. A Kuntu állomás közelében azután újra előkerül a GPS, olyan sűrű a köd. Tudjuk egy fenyőerdőnek kell itt lennie, mégis szinte megijedünk, amikor közvetlenül mellettünk egyszer csak hirtelen előbukkan a ködből.

A házban átmelegítjük magunkat, eszünk, majd újra „mozizunk” egyet a lehajtható székekben. „Lámpahalványodás” után, „szobafelfűtő versenyt” rendezünk. A vaskályhás szoba ugyan 31 °C-al nyer, de tudjuk, a cserépkályhások járnak jobban reggelre. Elégedetten nyúlunk el az ágyban.

Másnap reggel nagy csendre ébredünk: a szél teljesen elállt 5-6 cm friss hó hullott az éjjel és most is havazik. Csomagolás közben kapjuk a friss meteorológiai jelentést: a csúcson vége a viharoknak, süt a nap. Most kellene felrohanni, de már késő, indulnunk kell hazafelé. Érzékeny búcsú a meteorológustól, majd 3 órás ereszkedés. Közben statisztikát készítek: 10 lépésből 2-3 alkalommal beszakad lépteim alatt a hó, néha térdig süllyedek.

Visszaérünk a Kishavasi felvonó alsó állomására, ahol a kocsinkat hagytuk. Megnyugtat, hogy az én 15 éves Transporterem nem kellett senkinek sem. Persze nincs mit csodálkozni, mert a parkoló tele van jobbnál jobb VW, BMW és egyéb dzsipekkel: tombol a síszezon. Az út nagyon jeges, gondolkodunk a hóláncon, de azután inkább csúszkálunk egy sort. Karánsebes előtt már nyomokban sincs hó és süt a nap. Búcsúpillantás a Szárkőre: sűrű ködbe burkolódik. Temesváron kiszállnak vendéglátóim. Fogadkozások, hogy még sokszor fogunk együtt túrázni: úgy legyen!

Átélt és lejegyezte:
Gonda István

Megkönnyebbülten, lefelé menet a csúcstról

A határon 3 órát állok. A magyar határőrök láthatóan nem bírják a Nyugat-Európába özönlő román vendégmunkások rohamát (a munkaképes lakosság már több mint 10%-a ott próbál szerencsét). Tülekedés, előzések, dudálás, anyázás. Én próbálom őrizni magamban a Szárkő békéjét, azonban érzem, hogy ez a megbokrosodott „való világ” gyorsan koptatja azt.

De töltekezésnek majd újra ott lesz a hegy csendje, a hegyi emberek barátsága, amíg el nem éri ezt a vidéket is az üzleti turizmus. Mindenkinek szívből kívánom, élje meg a fentebb leírtakat személyesen is minél többször, amíg lehet.

Gonda István

MKE tag, Bibargó, EKE szimpatizáns és Szárkő csodáló,

Szeged

fotók: **Milka Zsolt**

Arad

Egy Bécs – Budapest Szupermarathon belülről nézve

Amikor a Magas-Tátrában 1998-ban Doma Gyurival megismerkedtem, azonnal kiderült, hogy itt van egy ember, ráadásul egyesületünkön belül, akit irigyelhetek. Ő akkor már többször futott marathoni távot, sőt többször lefutotta a Bécs-Budapest Szupermarathont is. Talán nem is tudtam akkor, hogy mit beszélek, kijelentettem - én is szeretnék legalább egy marathont futni. Akkor már rég nem futottam. Csak a munka, csak a munka. Éjjel-nappal. Jöttek-mentek az évszakok és én nem láttam belőlük semmit. A munkám gyümölcséből se sokat... A kilók rajtam pedig egyre gyarapodtak. Szép kövér ember lettem, nyögött alattam a mérleg. Nyolcvan kiló fölött már magam is megijedtem. Egy marathon lefutásának esélye, egyre távolodott tőlem. Szép álommá kezdett válni. Aztán, egyszer csak megfordult minden. Sokat segített a 2004-es Kárpát-koszorú túra. Néha-néha már előtte is futottam és utána sem hagytam abba. Megerősödtem és alaposan lefogytam. Közben megszorodott az egyesületünk marathoningosztályának száma. Kiderült, hogy Gáfor Béla is többszörös marathoningosztályos, mégpedig nagyon jó amatőr idővel! A 42.198 km-t 2003-ban Victor Mónika is lefutotta 4óra 44 percen belül, néhány perccel gyorsabban, mint a mostani miniszterelnökünk. 2004-ben már Péntek Andrisnak is sikerült a marathoningosztályos táv.

Hiába akarnám tagadni, Mónika sokat segített a Kárpát-koszorú túrára való felkészülésben. Amikor elmentünk futni, büszkén említettem a munkatársamnak, hogy egy „marathoningosztályos futóval megyek futni”. Kezdetben Mónika után kullogtam! A Kárpát túra után változott a helyzet, bár a mai napig alig hiszem el, hogy most már Mónika nem ér utol. Szerintem csak tettei...

2004. október elején rendezték meg a 19. Plus Budapesti Nemzetközi Marathont. Mónika iskolájából néhány tanár és diák indult a futógálán. Gondoltam, hogy belekóstolok egy kicsit, de rajtszám nélkül. Úgy határoztam, elindulok és futok addig, amíg bírom. Legalább a felét meg kellene csinálni. A csapatból egy gyerek megbetegedett, engem állítottak helyébe - váltóba. Így tehát, már rajtszámom is volt. Kb. 24 km-t futottam. Majd' meghaltam. De a futás öröme (újra) megfertőzött. *(A futógálán hét-nyolcezeren futottunk. Budapest rakpartjain, mindenütt futottak - futottunk. Nagy ünnepe volt az amatőr sportéletnek, az általam nagyra tartott tömegsport mozgalomnak. A királyi televízió esti hírműsorában megdöbbentő ellenszennvel számoltak be róla. Valószínűleg a szerkesztő dugóba került és az ő eszközeivel bosszút állt. - Nynyit a „pártatlan médiáról”).*

Az elmúlt esztendőben, 2005-ben futottam, amikor csak tudtam. Próbáltam felkészülni a Nike félmarathonra, nem sikerült. Azért lefutottam. Az időm rossz lett és a lábam is begörcsölt. Ekkor jöttem rá, hogy nagyon fájdalmas dolog a görcsölés. Érdekes módon, nem gondoltam feladni a teljes marathoningosztályos gondolatát. Sőt, már akkor a verseny végén szóltam Doma Gyurinak, hogy jó lenne újabb csapatot szerveznie a Bécs-Budapest szuperfutásra. Bölcsen hallgatott, kívárt.

A 20. Plus Budapest Marathoningosztályon, életem első 42 kilométerén már azt futottam, amit elterveztem. *(Sokan azt állítják, hogy a bosszú távú futás a fejben dől el.)* Az időm lehetett volna jobb is, de teljesen elégedett voltam a 4 óra 11 perccel. A marathoningosztályos futás után, Gyuri közölte, hogy összeállt egy csapat a Bécs-Budapest futásra, ha gondolom, csapattag lehetek. Gondoltam. *(2005-ben még egy MKE tagtársunk lépett a marathoningosztályos csapatába: Diószegi Áron. Eredménye 4 óra 30 perc. Péntek Andris beteg, bősiesen küzdött 35 kilométerig, de nagyon legyengült és fel kellett adnia a versenyt.)*

Mi is az, hogy Bécs-Budapest Szupermarathon?

Ez egy öt napos nemzetközi futóverseny. Ezen indulhatnak profi versenyzők és amatőrök is, egyéniben és öt fős váltókban. Bécs és Budapest között összesen 350,79 km-t kell megtenni. Az első napon 93,3 km-t, a másodikon 115,6 km-t, a harmadikon 60,5 km-t, a negyediken 59,2 km-t és az ötödiken 21,09 km-t. Ebből kiderül, hogy egyéniben a második nap a legnehezebb.

A 16. Bécs-Budapest Szupermarathon története a „Könnyűlovasság” csapattagjaként szemlélve, 2005. október 18-23.

A „Könnyűlovasság” tagjai a Fiumei temetőben találkoztak. (Hiába, a csapatból bárman is túl van-nak az ötvenen.) Onnan indultunk Sopronba. Csapattagok: Gémes Ferenc, Németh László, Gáfor Béla, Doma Gyuri. Mindegyik többszörös szupermarathonista. A sor végét, mint újonc, én zártam. Úravalóul magammal vittem Péntek Andris barátom bátorító szavait: „meg tudod csinálni!”.

Könnyű dolgom volt a szervezéssel, mert nagy rutinnal, mindent Gáfor Béla intézett. Én csak beültem Doma Gyuri autójába és jószerével csak akkor szálltam ki, amikor egy kis futhatnékcom támadt.

Bécsben már többször jártam (bevásárolni egyszer sem), de a Práter stadionban még nem voltam. Nagyszerű érzés lehet a stadionban futni, onnan elindulni a hosszú futásra. Vágytam rá, ezért kértem a többieket, hogy engedjék meg, én lehessek az első futó. Azt hiszem, Gémes Feri kenyerét vettem el, amit a hideg reggel miatt szíves örömmel átadott. Kilenc órakor indította a mezőnyt Bécs város polgármestere dr. Michael Häupl. Majdnem télikabátban kellett indulni. Jól tudtam, hogy ha nem akarok fájni, akkor kesztyűt kell húznom. Hát én húztam. Mégpedig a legmelegebb gyapjú kesztyűmet. Az út szélén szurkolóktól kaptam érte eleget. – Akinek ilyen jó

kesztyűje van, annak nagyon jól kell futnia!

Futottam, ahogy csak bírtam. Most már nem csak magamért, hanem a többiekért is. Fantasztikus, szép dolog a csapatmunka! Nem néztem se jobbra, se balra. Futottam. A mai napig nem tudom beazonosítani, hogy merre vezették az utat. Csak a lábam elé néztem. Út szélén szurkolók, néha frissítő állomás. Egy helyen forralt bort kínáltak. Nem mertem belőle inni. A másik helyen teával kínáltak. Annyira forró volt, hogy kijtettem a kezemből, frissítés nélkül kellett tovább szaladnom. Szerencsére rám találtak a csapattársaim és külön frissítettek. Reggel jól felöltöttem, futás közben le kellett vennem a fölösleget, pl. a híressé vált gyapjú kesztyűmet. Még a szemüvegemtől is meg kellett válnom, mert mindig bepárá sodott.

Az élboly árkon-bokron túl volt. A középmezőnyben kialakult egy tempó, a többiektől nem nagyon tudott elfutni senki. Ha valakit sikerült leelőznom, néhány perc múlva ismét ő futott előttem. Egy osztrák fiúval 23 kilométeren keresztül birkóztunk egymással. Az emelkedőket ő bírta jobban, a lejtőket és a befutót én. Fel-tűnt, hogy vannak olyan futók, akiket kerékpárosok kísérnek, néha frissítenek. Előttem futott egy magasabb magyar fiú. Úgy tűnt, nagyon meg-

Start a bécsi Práter stadionban

fontoltan fut. A rajtszámát nem láttam. Sikerült megelőznom. A váltóhelyig legalább ötszáz métert vertem rá. Később kiderült, hogy egyéni futó, Lőw Andrisnak hívják és már nyolcszoros spártai hős. (A *Spartatblonról majd egy kicsit később...*) Egyéni futót váltóban megelőzni nem nagy kunszt. Nekem 23.6, neki 93.8 kilométert kellett ezen a napon teljesítenie.

Engem még valahol Ausztriában váltott le Németh László kollégám. Idősebb, mint én vagyok. Nálam sokkal jobb marathoni eredménye van. Hosszabb és nehezebb szakasz jutott neki, mint nekem. Küzdött, izzadt is eleget. Minden nap pihen egy ember a csapatból. Nem fut. Az első napon Gáfor Béla volt a „pihenős”, ő „etete” az aktuális futó. A leváltott futó beült a „pihenő” ember mellé a kocsiába és ha már magához tért, akkor besegített az „etetésbe, itatásba”. Első futóként, végignézhettem az egész versenyt. Öt-hat kilométerenként bevártuk a versenyzőket. Az „etetés” emberünk az előre megbeszélt csokival, vagy itallal odaszaladt a futónkhoz. Pár métert együtt futottak. A futónk néhány kortyot ivott, egy-két falatot bekapott csak úgy kutyafutásban, és futott tovább. Amikor végeztünk a kiszolgálásával, gyorsan autókáztunk tovább, mert néha gyorsabb volt futva elérni a következő pontot, mint kocsival. Amikor mégis adódott néhány perc pihenőnk, akkor beálltunk az út menti szurkolók táborába hangulatot csinálni. Nagyon nem kellett erőlködnünk, mert jó volt másokat is buzdítani.

A csapattársak segítségével...

Még Doma Gyuri is Ausztria területén futott. Ő a burgerlandi szőlőkben töltötte (*ifjúságának drága óráit*) futása nagyobb idejét. A szervezők kissé elmerítették a távot, mert legalább négy-öt kilométerrel többet kellett futnia a kiírt távhoz képest. Más futók is hasonló véleményen voltak. Gyuri beállította magát egy távra, hozzácsatolta a saját teljesítőképességét. Ezért kissé meglepődött a futott idején és nagyon elfáradt, mire a váltóhelyre ért.

...etetés, itatás futás közben

A soproni befutónk az ötvenhárom éves Gémes Feri volt, aki olyan, mint egy futógép. Futás közben se lát, se hall. Csak fut, mint a gép.

Nagyon gyorsan eltelt az első nap. Lehet, hogy az egyéni futóknak, kissé lassabban peregtek a percek. A kilométerek, biztosan. Hősies küzdelmet vívtak a távval és önmagukkal.

Október 20-án csütörtök reggel is korán kellett kelniünk, mert a soproni startpisztoly hajnali hétkor dördült el. Ismét én indultam elsőnek a csapatból. Szeretem a hideget, a többiek nem annyira. A városból hamar kiértünk. Hosszú, lélekölő út várt ránk. Ebből én ismét nem sokat érezkeltem, mert a szemüvegemet ismét magamon felejtve, ismét nem láttam semmit a párasága miatt. Alig vártam, hogy a csapatomból va-

laki „frissítsen”. Amikor úgy tíz kilométer után rám talált Németh Laci, meglepte, hogy nem kérek semmit, viszont egy csomagot a kezébe nyomok (*kabát, kesztyű, szemüveg*). Nekem általában elegendő volt a kincstári frissítő (*szervezők által biztosított frissítő*). Az osztrák barátom ismét előkerült valahonnan, ismét elkezdődött a kölcsönös előzgetés. Az emelkedő az övé, a

lejtő és a befutó az enyém volt, mint az előző napon. Mára nekem 26.4 km jutott. Huszonhat kilométeres távnak az első félmarathon részén sokkal jobb időt futottam, mint korábban a Nike félmarathonon. Lám csak mit tesz a csapatmunka.

Fertőd-Nyárligeti elágazásnál, az első váltóhelyen Gáfor Béla váltott le. Mint többszörös Ironman, erejét jól beosztva, megfontoltan futott. A lába alig emelkedett el a földtől néhány centit. Most Németh Laci volt a pihenő, etető emberünk. Ő futott frissítés közben a mi soros futónkkal. Béla jó alany volt, mert mindig elfogadta Laci kínálatát. Én néha visszautasítottam, így hiába férközött a közelembbe.

Nagyigmándiak fogagtatása

Bélára jutott a leghosszabb csapatáv: 32.8 km. Őt Gémes Feri váltotta. Ferit elfelejtettük frissíteni. Számított itatásra, ezért szomjasan, kimerülten érkezett a lébényi váltóhelyre. Doma Gyuri a tegnapi fáradságot legyűrve, mint pörgő motor iramodott tovább a csapat rajtszámával. Azt hittem, kissé ráérek, ezért megnéztem a híres lébényi Árpádkori templomot kívülről, belülről. De hamar megszólalt a telefonom, gyorsan indulni kellett, le ne késsük Doma Gyuri frissítését is. Sokszor lassabban értük el az adott pontot, mint a futónk. Kezdték alkonyod-

ni, mire Győrbe értünk és Gyuri is megérkezett. Az egyéni futóknak, ma 115,9 km-t kellett teljesíteniük. Némelyik késő este ért célba. A szegény útbiztosító rendezők, rendőrök csonttá fagytak várakozás közben. A szállásunkat elfoglaltuk, majd meglátogattuk a győri élményfürdőt. Először jártam élményfürdőben. A vízzel próbáltam átmasszíroztatni, felüdíteni a lábaimat. Reméltem, hogy másnap szinte új lábakkal trappolhatok majd. Nem hiszem, hogy a vízmasszázs miatt, de másnap alig mozogtak a lábaim. Lehet, a kézi masszázis jobb lett volna.

Péntekre a tegnaphoz képest, egészen kicsike táv jutott a váltóknak is és az egyéni bajnokoknak is. Győr és Tata között 60.8 km-t kell teljesíteni. Ezen a napon én a harmadik futó voltam a csapatban. Hogy biztosan, garantáltan a váltóhelyre kerüljek, korán reggel a szervezők által biztosított nagy autóbuszok egyikébe kellett beülnöm. Kivittek Nagyigmándra, ott várakoztam a társam érkezésére. Korán kiértünk, így láthattam az élboly küzdelmeit. A váltókból csak azt láttam, hogy nagyon gyorsak. Az egyéni futók próbáltak frissnek látszani a tegnapi 116 kilométeres futás után. Számukra az igazán kemény nap a mai lehetett.

Minden évben verseny van azon falvak között is, melyen a szupermarathonisták átfutnak. Ki, hogyan fogadja, ünnepli a stábot. Évek óta Nagyigmánd vezet. Ilyenkor szinte az egész falu ünnepel. Az óvodásoktól a nyugdíjasokig. Jelmezekkel, virágokkal, sőt még táncsal is köszöntenek minket. Nagyigmándtól „már csak 103 km-t” kell futni a célig. Amíg a társamra vártam, civilben fotóztgattam, átadtam magam a lelkes várakozásnak. Ahogy a váltás ideje közeledett, a civil ruhám alól előtűnt a kengyelfutó ruházatom, megkezdtem a bemelegítést. Amint a csapatrajtszám a kezembe került, nekem is szólt a nagyigmándiak lelkes biztatása. Jó volt.

Ez alkalomra ünnepi díszben a falu

Egészen rövid – „pihenő” távot (11 km-t) kaptam mára a csapatától. Ha a táv rövid, akkor az ember úgy fut, mintha rövid távot futna. Bizonyára ezzel a kijelentéssel, alaposan meglep-tem a kedves olvasót. Tehát én is úgy futottam, mintha rövid távon futnék. Mindent beleadtam. Szinte sprinteltem. Útközben nem kellett frissítés, nem értem rá eszegetni, iszogatni. Amikor megérkeztem Kocsra, szinte teljesen elkészültem az erőmmel. Gáfor Béla váltott le. A kocsinkba beülve, kb. tíz perc elteltével, egy olyan jóleső érzés fogott el, hogy azért már érdemes volt nagyot szaladni. Azt hittem, gyorsan regenerálódtam, friss vér kering bennem. Amikor felálltam, járkálni próbáltam, akkor jöttem rá, hogy a „kipihent, józan állapotól” még messze vagyok. Talán másnapra kiheverem ezt a kis „pihentető futást”.

Igyekezünk hamar Tatára beérni kocsival, le ne késsük Gáfor Béla célba érkezését. Lékés-tük. Akkora dugót okoztunk mi „szupermarathonisták” a városban, hogy mi sem tudtunk kocsival fürgén közlekedni. Láttam egy nyolcvan év körüli marathónista futó bácsit. Minden pillanatban azt hittem, hogy felborul, mert az orra szinte az aszfaltot érte. Béla mégis alig tudta megelőzni. A futásban, nincsen felső korhatár!

A **negyedik** napon Tatától futottunk Budakesziig. A táv: 59,2 km. Pici Marci fiam iskolája, a Széchenyi István általános iskola volt a napi futás végállomása. Egyértelmű volt, hogy a befutó ma az enyém lesz - Marcival. Ezért megint korán elvალasztottak a csapatától. Társaim napi küzdelmeiből, megint nem láthattam semmit. A nagy autóbusszokkal Zsámbékra érkeztünk. Az előttem futóknak kicsi, sprint távokat kellett lefutniuk, mindenki úgy futott, mint a nyúl. Frissen, nagyon pergőn, gyorsan. A buszon ült egy hatvanhat éves nagymama (*Lencsés Éva*), akit mindenki „Szupernagynak” hív. Futás közben, alig tudtam megelőzni.

A biztatásnak ez is egy hatásos módja

Kellemes időben indulhattam el Zsámbékról Budakeszi felé. Jól ismertem a vidéket, sokat jártam arra kocsival. Elfutottam a sok balhét megélt herceghalmi állami gazdaság előtt. Ott próbáltak frissíteni a társaim, pontosan Gémes Feri. Az idő egyre komorabbá vált és eleredt az eső. Megérkezett az én időm. A meleg időt nem szeretem. Ha egyéni csúcsot futottam valamelyik távomon, azt mindig borús, esős időben futottam. Most arra figyeltem, hogy mikor „indulhatok el” kockázat nélkül? Kiüresedett az országút előttem is, utánam is. A rendezők piros kis autója utolért. Hangszórókon keresztül valami jó zenét sugároztak felém. És akkor megpróbáltam ritmust váltani. Pátyig nyomtam, ahogy tudtam, közben bőrig áztam. Minden, minden jól esett. A futás, az eső, a zene.

Pátyon utolértem Lőw Andrist az egyéni futót. Úgy tűnt, keményen harcol. Később kiderült, holtponton volt. Páty és Budakeszi között minden kanyart jól ismertem. Az erőbeosztás fontos kelléke a jó helyismeret. Budakeszire beérve, kikukucskáltam a fejből, hátha van ismerős az út szélén? Üresek voltak az utcák. Az eső elkergette a kíváncsiskodókat. A piactérről meredek kapaszkodón lehetett a Szél utcába jutni. Az utca közepén lakik Marcim tanító nénije, a Kata néni. Házuk előtt felállítottak egy nagy sátrat, onnan szurkoltak a futóknak. Marci fiam ott várta a startot, hogy onnan futhasson velem az iskolájukig. Azt hittem, hogy csak Marci fog kiszaladni, de legalább öt-hat gyerek követte. Egy egész sereg gyerekkel futottam végig a hátralévő kb. kétszáz métert. A célban már csak Marci futott velem, egy kis magyar zászlóval a kezében. A gyereksereggel az iskola labirintusában találkoztam újra. Alaposan feltérképezték addigra, hogy hol lehet ingyen üdítőt, kávét kapni, hol lehet átöltözni. Tömve volt az iskola.

Másnap, **október 23-án** volt az utolsó futónap, a befutó. Erre a napra már csak egy félmarathoni táv (21,1 km) jutott. Az utolsó távon minden csapattag egyszerre futhatott. Futottak az egyéni futók, a csapattagok és azok is, akik csak erre az utolsó szakaszra neveztek. Tele volt a Knáb János utca futókkal. Budakeszi erre a napra készült már hónapok óta. Mindenféle futóversenyeket szerveztek, pl. a családi „Marabu” futóversenyt. A Marabun csak úgy érvényes a célba érkezés, ha apa, vagy anya kézen fogva érkezik gyermekével. Minden évben az első ötven kap ajándékpólót. Marci tavaly is kapott és idén is. Bár az idei esős futónap miatt, nem volt nehéz az első ötvenbe kerülni, de az eső miatt, elindulni sem.

A Szupermarathonisták végigfutottak a „Barackos” útján, majd az Erkel Ferenc utcán. Tavaly sokan álltak ki szurkolni. A szurkolók között volt Balczó András is. Idén, talán a borús, esőre hajló idő miatt, szinte senki sem állt az Erkel utcában. A főúton már többen biztatták a futókat. Fent a Szanatórium utcánál csatlakozott hozzám ismét Marci fiam. Megspórolta a

Apa és fia együtt futnak

nagy emelkedőt. A nagy tömegben, elfutott velem a Korányi kórházig. Onnan fordult vissza Budakeszire. Kevésnek tartotta a távot, jövőre többet szeretne velem futni. Erre, egyre több esélye lesz az évek múlásával.

Ahogy Marci visszafordult, a futók népes táborában magamra maradtam a magam egyéni kihívásával. A Nike félmarathonon több, mint két órát futottam. Pontosan: 2:00:01-et. A Szupermarathonon, minden húsz kilométer fölötti futáson jobbat futottam, mint 1:45-öt. Céлом volt legalább az 1:45-öt megfutni. Reméltem, hogy az Istenhegyi úton lefele nagyon gyors leszek. A János-hegy térségében még jól éreztem magam, az irammal elégedett voltam. Mivel az emelkedőket érzésem szerint jól vettem, nem zavart, hogy a lefelé futás közben nem sikerült „robbantani”. A Déli pályaudvarhoz kö-

zeledve, igyekeztem visszavenni az iramból, hogy maradjon erőm a pesti részek lefutására. Néhányan kezdtek visszaelőzni. Kezdtém érezni, hogy baj lesz. A futókat beterelték a Nagy körútra a kocsik közé. Jobb lett volna végig az Andrásy úton futni. A szervezők tudják, hogy ezt miért így szervezték. Az Oktogonnál térhettünk rá végre az Andrásy útra. Próbáltam egy végső hajrával javítani a helyzetemen, de nem sikerült. A célba 1:48:34-gyel értem be. Hát ezen van még mit javítanom!

Az a szép az egész amatőr futásban, hogy ha már nem lehetek az elsők között, akkor már nincs kivel versenyznem, csak magammal. Még a csapattagokkal sem. Ez az igazi verseny! Mindenki magával fut, magával versenyezik. Ebben segítik a többi futók is. Minden futásnál felmérheti, hogy mennyit sumákkolt, mennyit dolgozott az előző futás óta. Az edzések és versenyek által, könnyebben viselhető a hétköznapi gúnya. Az állandó célok mellé, újabb és újabb kihívások csatolódnak. Ami tegnap még lehetetlennek látszott (*mondjuk egy marathont*), az mára már csak „sprint táv”. Látszólag megfertőzött, megszállott futók indulnak hosszú távokon. Az izzadságos munka másik hozadéka a társak, a „megszállottak” egymásra találása. A sport és a társaság, igazi jó mulatságot ígér, mint ahogy ez a turisták körében is megszokott.

Végezetül, köszönöm Doma Gyurinak, Gáfor Bélának, Gémes Ferinek és Németh Lacinak, hogy befogadtak a csapatukba, váltótársak lehettünk a 16. Bécs-Budapest Szupermarathonon.

Mályi József, MKE

Egyesületi hírek

Magyarországi Kárpát Egyesület (dr. Király Gabriella)

• **SZJA 1%** – Közeleg az adóelszámolás ideje. Az MKE Elnöksége tisztelettel kéri adófizető tagjait, hogy a személyi jövedelemadójuk 1%-ával szeretett egyesületünket támogassák. Buzdítsák családtagjaikat, barátaikat, ismerőseiket arra, hogy felajánlásukat a Magyarországi Kárpát Egyesület javára tegyék meg. Adószámunk: **18036345-1-41**.

Kérjük a rendelkezés pontos kitöltésére és a kisméretű borítéokra figyeljenek, mert pontatlanság, elírás esetén a felajánlott összeget elveszítjük.

• **MKE klub** – 2006-ban új helyre költöztünk. Heti rendszerességgel összejövetelünknek a Guru hegymászó és turistabolt alatti pinchhelyisége ad ideális környezetet. Címe: 1066 Budapest, Zichy Jenő u. 44. Ne felejtsetek, csütörtökön MKE klub, a kezdési időpont 19.00 óra. Minden érdeklődőt szeretettel várunk és elvárunk.

Kárpát Egyesület, Eger (Köves Gyula)

• **Tagdíj** – Az MKE felé március 31-ig kell teljesítenünk fizetési kötelezettségünket, ezért kérem, hogy ti is rendezzétek az év elején. *Felnőttek* éves tagdíja 2000 Ft, *diákoknak* pedig 1000 Ft.

• **SZJA 1%** – Kérlek benneteket, hogy a személyi jövedelemadótok 1%-ával egyesületünket támogassátok! Jelentősebb összeghez úgy juthatunk, ha nemcsak magunk, hanem ismerőseink, munkatársaink adóforintjait is sikerül megszerezniük.

A Kárpát Egyesület, Eger adószáma: **18584202-1-10**.

Pestkörnyéki Kárpát Egyesület (Vámos László)

• **Tisztújítás** – A *Pestkörnyéki Kárpát Egyesület* decemberi közgyűlésen lezajlott tisztújításon az ott megjelent tagság a következő személyi döntéseket hozta:

Elnökség: Vámos László (elnök), Horváth Márta (titkár), Victor Mónika (tag), Mérai Róbert (tag), Pataki János (tag). *Felügyelő bizottság:* Gáforne Varga Margit, Doma György, Mályi József.

• **Programok, túratervek** – Az 5-ös számú napirendi pont alatt megbeszéltük az idei programokat, túraterveket, amelyek mostanra végleges formát kaptak egészen augusztus végéig. A korábban beharangozott Rila – Pirin gerinctúra átszúszik a 2007-es évre, mert a közgyűlés úgy döntött, hogy ezzel túlságosan sűrű lenne a nyári program, inkább halasszuk jövőre. Az időközben megváltozott MKE túra miatt a kérdés újból fölmerült a január 8-i Elnökségi ülésen, de a tagság döntését az elnökség megerősítette.

• **Személygépkocsi használat** – A január 8-i Elnökségi ülésen a tagság javaslatára az alábbiakban részletezett döntés született. *Előzmény:* a túráinkra legtöbbször személyautókkal megyünk és az autók gazdái nem szokták elosztani az utazás költségeit az utasok között, ez egy idő után az utasnak kellemetlen, a tulajdonosnak pedig megterhelő.

Ezért, 2006-tól a saját autós programok részvételi díjába az utazási költséget is beszámítjuk, melynek alapja belföldön **6 Ft/km átalánydíj**. Tehát az utazási költség: az adott túrán az autóval megtett km szorozva a 6 Ft-os átalánydíjjal. Ezt az összeget az utastól is és az autó tulajdonosától is kérjük utazási költség címen. Így mindenkinek ugyanannyiba kerül az utazás, függetlenül attól, hogy hárman vagy öten utaznak az autóban.

Az autósok – a befolyt összegből – **költségtérítést kapnak, útnyilvántartás alapján, az APEH által elfogadott feltételek szerint.** (üa. norma × APEH üa. ár × megtett km + 3 Ft/km) Ha valaki egymaga jön (vagy családjával) a saját autójával és nem utazik vele „egyéb utas”, a fenti módszer szerint nem kell utazási költséget fizetnie, de nem is kaphat költségtérítést.

Az autós természetesen úgy is dönthet, hogy nem kér költségtérítést, ez esetben sem neki, sem a vele utazóknak nem kell utazási költséget fizetniük, egymás közt elszámolnak.

• **Tagsági igazolvány** – Nagy Viki tagtársunk jóvoltából (a naptár is az ő munkája) plasztikkártya formájú tagsági igazolványok készülnek, amelyhez kérem, mindenki küldjön saját magáról olyan fotót, amit az igazolványra szeretne. Digitális képet e-mailen, papírképet a postai címre. A határidő **március 1.**, ha valaki nem küld fotót, keresünk róla az archívumunkban.

• **Tagdíj mértéke** – Idén sem változik a tagsági díj: egyéni: 2.000 Ft, családi: 3.000 Ft, nyugdíjas és diák: 800 Ft. Befizetni lehet személyesen, átutalással: **65600151-11031480**, vagy a levélben mellékel csekken, lehetőség szerint **március 31-ig**.

• **Szja 1%** – Egyesületünk 2005-ben **112.000 Ft** adományt, **131.374 Ft** SZJA 1% felajánlást kapott a tagságtól és **614.561 Ft** támogatást nyújtott a különféle programokhoz.

Természetesen ebben az évben is köszönettel elfogadjuk adományokat, és várjuk az SZJA 1% felajánlásokat is. A Pestkörnyéki Kárpát Egyesület adószáma: **18690651-1-13**.

• **Öt éves a PKE** – Születésnapunkat vidám rendezvény keretében Pustafaluban, erdélyi barátainkkal közösen ünnepeltük. Az eseményről az Erdélyi Gyopár 2005/6. számában részleteket is olvashattok. Ehelyen szöveg nélküli képriport formájában elevenítjük fel a jó hangulatú esemény néhány jellegzetes pillanatát.

Túraterv

Február

4. „Tátra néző”

Bükk hegység

Szilvászárpad – Kelemen-széke – Katonasírok – Örkő – Örkő-báz – Béalpátfalva

Táv: 15 km, szint: 500 m, mi.: 6 óra

Találkozó: 07.00 óra Eger MÁV pu.

Túrávezető: KEE, Bónusz György, 20/935-4579

11-18. Alacsony-Tátra gerinctúra

Donovaly – Hédeli-nyereg – Durková-nyereg – Chopok – Gyömbér – Ördögglakodalma-bágó – Priebysa-nyereg – Király-begy – Garamfő (Télgárt)

Téli sátras túra az Alacsony-Tátra főgerincén, kizárólag hótalppal vagy túrasíval

Táv: kb. 90 km

Szállás: saját sátorban

Felszerelés: téli túracucc, vízhatlan bakancs, szélálló és meleg ruházat, túrabot, fejlámpa tartalék elemmel, téli táborozásra alkalmas sátor és hálószák, naphőszemüveg, mentőfólia, eü. csomag, főző, élelem 7 napra, hótalp vagy túrásí

Utazás: személyautókkal, 11-én, szombaton korareggel indulunk, megbeszélés alapján. Garamfőről vonattal megyünk vissza Besztercebányára és tovább autóbusszal Donovalyba az autókhoz. Másik lehetőség: szombatonként a Homm Kft. indít sibuszt Donovalyba, 5:30-kor indul a Batthány-térről, egy út csak oda: 3 000-Ft

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: február 4.

18. Síelés, túrázás

Szlovák Paradicsom

Jelentkezés: KEE, Köves Gyula, 20/326-4943

Túrávezető: KEE, Bónusz György, 20/935-4579

24-26. Téli túra a Mátra-hegységben

Pásztó – Ágasvár – Mátraszentistván – Mátraháza – Kékestető – Mátrafüred

Táv: 12 + 22 + 18 km, szint: sok

Szállások: Ágasvár és Mátraháza

Költség: kb. 5.800 Ft

Jelentkezés: február 03-ig, 5.000 Ft befizetésével

Túrávezető: PKE, Szádeczky-Kardoss Géza,

1/290-3814 vagy 30/354-3935

25. MKE Zöld teljesítménytúrák

Szervező: Lehotzky Gyula, 30/465-1615

Március

3-5. Dél-Dunántúli Kéktúra

Homokkomárom – Galambok

Igény esetén Zalakaroson fürdés, fürdőruha!

Táv: 43 km

Szállás: Galambok, Turistaszálló, kb. 1.200 Ft/fő/nap

Utazás: szgk, pénteken 16 órakor indulunk

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: február 10.

5. Kicsit Barlangolunk

Lillafüred – Kő-bőz (Dante-pokla) barlang – Kecse lyuk barlang – Büdös-pest barlang – Szeleta barlang – Lillafüred

Táv: 12 km, szint: 500 m, menetidő: 5 óra

Találkozó: 8.15, Volán pu.

Túrávezető: KEE, Lukács László, 30/349-5682

11. Mátra

Markaz – Markazi várrom – Rókalyuk tető – Markazi kapu – Disznókői vb. – Ilona völgy – Parádfüred

Táv: 14 km, szint: 510 m, menetidő: 5 óra

Találkozó: 7.30, Volán pu.

Túrávezető: KEE, Köves Gyula, 20/326-4943

15. Szlovákia: Burda-hegység

Egy napos kirándulás a Duna – Ipoly – Garam által batárolt parányi Burda-hegységben

Utazás: személyautókkal, reggel 7 órakor indulunk

Túrávezető: PKE, Mérai Róbert

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: március 8.

24-26. Szlovákia: Tribecs-hegység

Felvidék. Barangolás a Nyitrától északra fekvő „Csitári-begyekben”

Program: gyalogtúra, várlátogatás (Gimes)

Szállás: szervezés alatt.

Utazás: szgk, pénteken kb. 16 órakor indulunk

Túrávezető: PKE, Mérai Róbert

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: március 8.

Április

1. Budai-hegység

Libegővel a János-hegyre, majd Széchenyi-hegy – Ördögórom-gerinc – Farkasrét

Nagyszülők és unokák túrája

Költség: BKV + Libegő

Táv: 12 km, szint: 80 m

Túrávezető: PKE, Szádeczky-Kardoss Géza,

1/290-3814 vagy 30/354-3935

1-2. Barlangolások I.

Aggteleki Cseppkőbarlang

A több részes programban a barlangok különleges világát ismerhetjük meg. Kedvcsinálónak talán a legismertebb és legszebbek egyikével kezdünk...

Jelentkezés és információ: KEE, Pásztori Zsolt
20/988-5220

7-9. Kerékpártúra

Kulturális barangolás a Fertő-tó déli részén
Szombat: Nagycenk – Hidegség – Hegykő – Fertőszéplak – Sarród – Fertőd – Nagycenk (35 km)

Vasárnap: Nagycenk – Fertőboz – Fertőrákos – (Rust) – Nagycenk (32 km vagy 50 km).

Szállás: Nagycenk: Vakáció vendégház, vagy Hegykő: Kertész vendégház, 2.500-3.000 Ft/fő/éj

Látnivalók:

Nagycenk: Kastély (700 Ft), Kisvasúti skanzen

Fertőrákos: Kristálmúzeum, Kőfejtő (700 Ft)

Fertőboz: „Ecce Homo” szobor

Hidegség: Kör alakú kápolna, román kori falfestészet

Fertőszéplak: Széchenyi család egykori kastélya, Falumúzeum

Sarród: Kócsagvár

Fertőd: Esterházy kastély (1.000 Ft)

Utazás: szgk, pénteken 16 óraker indulunk

Túrávezető: Horváth Márta

Információ: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: március 15.

8. „Szuperkupa”

Tájékoztatósi Túraverseney

Információ és jelentkezés: KEE, Bóta Attila,

20/965-1432, palfilona@chello.hu

Hajrá ösvénytaposó, együtt barangoló barátaim!

13-14. Bükki kék

Perecs – Várbo – Szentlélek – Bükkszentkereszt (szállás) – Ilona-völgy – Pazsga erdészház – Stimecz-báz – Felsőtárkány – Eger

Táv: 70 km, szint: 800 m, menetidő: 48 óra

Találkozó: 5.00, MÁV pu.

Túrávezető: KEE, Papp Zsolt, 70/339-2322,

tizsa@freemail.hu

Jelentkezés a túra előtt legalább 3 héttel!

14-17. Szlovákia – Felvidék

Murányi-fennsík

Gyalogtúrák a Murányi-vár környékén, 1000-1200 m-es mészkőszirték között

Szállás: a Murányi-vár alatti turistaházban, vagy Predná horán nyaralóházban.

Utazás: szgk., pénteken 15 óraker indulunk

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: január 31.

15-17. Schneeberg – Rax – Schnealpe gerinc keresztezés

Losenbeim – Edelweissbütte – Kaiserstein (2061) – Klosterwappen (2076) – Weichtalhaus – Kaiserbrunn – Groser Höllental – Ottobaus – Karl Ludwighaus – Heukuppe (2007) – Gamsackerbütte – Lurgbauerbütte – Rinnhoferbütte – Windberg (1903) – Schnealpenhaus – Altenberg

Időadatok: 9 óra, 10 óra illetve 8 óra

Szállás: sátorban, de szükség és pénztárca függvényében menedékházban is lehetséges

Jelentkezés: MKE, Orbán Imre, 70/942-4410

23. Források

Felsőtárkány – Stimecz báz – Vöröskő-forrás – Toldi bükk – Imó-kő – forrás - Feketelen – Tamás kútja

Táv: 20 km, szint: 600 m, menetidő: 8 óra

Találkozó: 6.50 Volán pu.

Túrávezető: KEE, Köves Gyula, 20/326-4943

28 – május 1. Erdély – Partium

Zilab – Meszes-begység

Zilahi barátaink meghívására:

Négy napos túra az Erdélyi-szigethegységhez tartozó Meszes vonulatán. A hegység főgerincén húzódott valaha a Római Birodalom északkeleti határa. Itt található az „Erdély kapujának” is nevezett szoros, a Meszes-kapu

Szállás: saját sátorban, egy helyen fogunk táborozni, főzés bográcsban, beleválat hozni kell

Utazás: szgk. Zilahig, tovább gyalog, pénteken reggel indulunk megbeszélés alapján

Jelentkezés: PKE, Vámos László, 20/922-2646

Jelentkezési határidő: április 1.

A részletes programról később tájékoztató készül

29-május 01. Hoher Dachstein magashegyi túra

Parkoló – Dachsteinsüdwand – Tor – Windlegerscharte (2396) – Adamekbütte – Hoher Dachstein (2995) – Hunerscharte (2613) – parkoló – Pürgg – Gröbming – Admont – Mariazell – Mürtzsteg – Neuberg – Mariasbutz

Időadatok: 7 óra és 8 óra

Szállás: bivak illetve sátorban

Kultur program:

Gröbming, Pürgg, Admont, Mariazell, Mürtzsteg, Neuberg, Mariasbutz helyiségek műemlékei Ausztria legszebb építészeti emlékei, rengeteg magyar vonatkozással

Jelentkezés: MKE, Orbán Imre, 70/942-4410

Indulás lefelé a Kunturól

Meteorológiai műszer a Szárkó tetején

Télen ennyi látszik a Szárkó meteorológiai állomásból